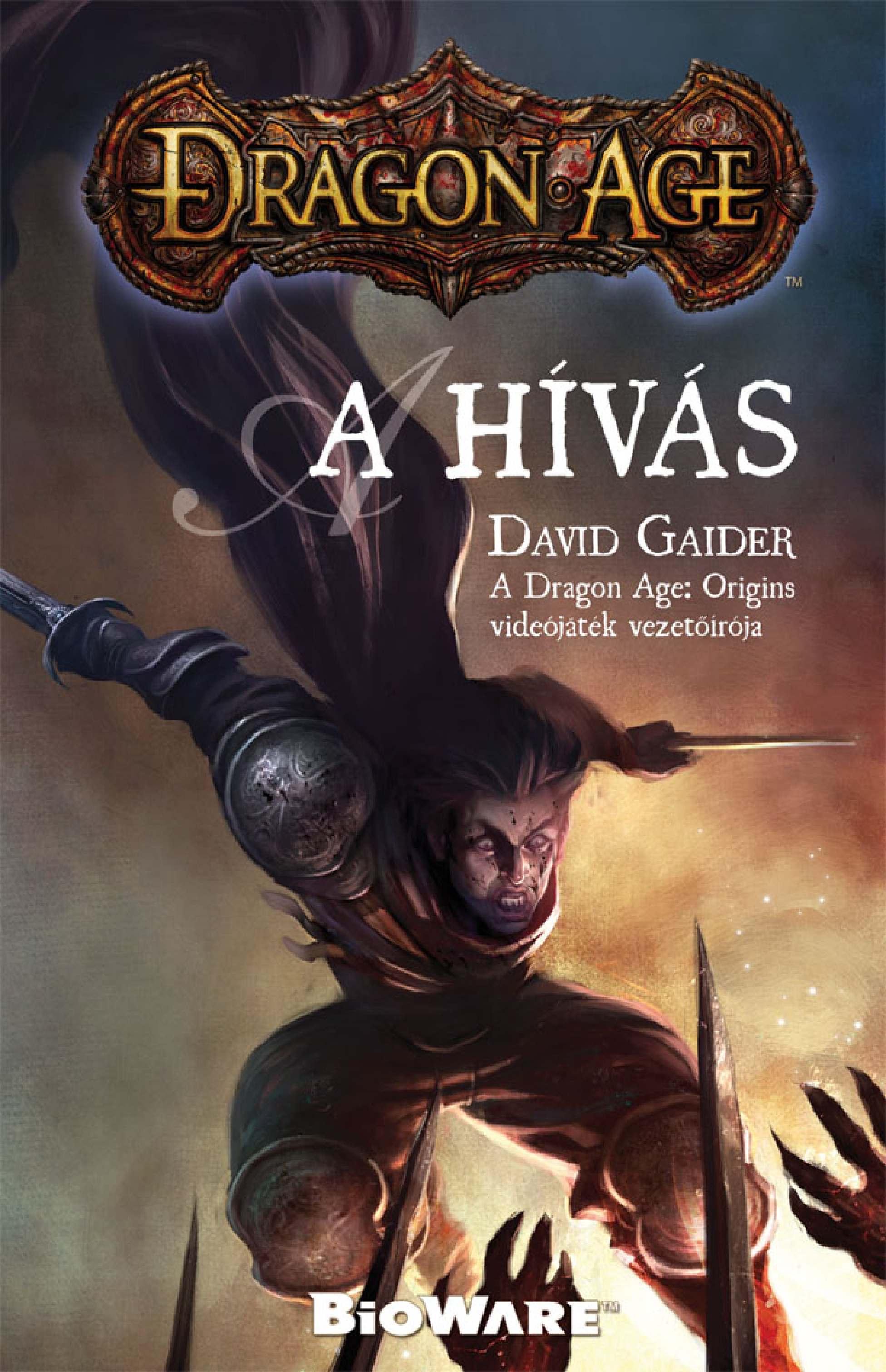

DRAGON AGE
A HÍVÁS
DAVID GAIDER
A Dragon Age: Origins
videójáték vezetőírója
BIOWARE

1.

Ahol a fény nincs jelen,
ott a sötétség uralkodik mindenen.

– Gyászdalok gyűjteménye 8:21

Alig egy évvel korábban Duncan csak egy börtönőr kardjának hegyével a hátában pillanthatta volna meg a palota belső részét, vagy talán még úgy sem. Orlais-ben a nyomorult tolvajok nem részesültek abban a kegyben, hogy a helybeli uraság személyesen ítélkezzen fölöttük, ott az ember legfeljebb csak abban reménykedhetett, hogy egy unott magiszter elé kerül valami kopott tárgyalóteremben, ami távolabb már nem is lehetne a nemesek csillogó otthonaitól.

Ez a hely azonban nem Orlais volt, Duncan pedig már nem tartozott a tolvajok közé. Ferelden fővárosában, Denerimben tartózkodott, a királyi palotában… És igazság szerint nem gyakorolt rá valami nagy hatást újdonsült helyzete.

A város valósággal beszorult a déli irányból érkező téli szelek csapdájába; Duncan még soha életében nem fázott ennyire. Fereldenben mindenki vastag bőrökbe és prémekbe bugyolálta magát, az emberek így próbáltak végigbotorkálni a behavazott utcákon. Ám nem számított, hogy mennyi ruhát vett magára, Duncan úgy érezte, a hideg a csontjáig hatol.

A palotában valamivel jobb volt a helyzet. Duncan azt remélte, legalább itt melegebb lesz egy kicsit; abban bízott, hogy a hatalmas kandallókban lobogó tűz kellemesebb időt teremt majd a falak között, ám hiába álmodozott erről: végezetül egyedül üldögélhetett egy padon a feje fölé magasodó, boltíves, zúzmarás mennyezet alatt. Ráadásul a padlón látható mocsokfoltok arra utaltak, hogy a tetőgerendák között galambok fészkelnek.

Duncan hiába nézelődött, nem sok díszítést fedezett fel a teremben. A fereldeniek kedvelték a jókora, tömör tölgyfából készült ajtókat, a kutyákat ábrázoló faszobrokat, szerették a szagló sört, és úgy tűnt, még a havat sem gyűlölik – Duncan legalábbis ezt tapasztalta, mióta valamivel több mint egy napja megérkezett.

Abban is biztos volt, hogy a fereldeniek nem igazán rajonganak az orlesiaiak iránt. Miközben várakozott, csupán néhány palotaszolga és kamarás vonult keresztül a csarnokon, ám egyikük szemében sem csillant jóindulat: egyesek gyanakvóan pillantottak rá, de olyan is akadt közöttük, aki nyílt ellenségességgel méregette. Még a lesütött szemmel, feszült arccal elsiető két elf cselédlány is úgy bámult rá, mintha attól tartanának, hogy felkapja az ezüst étkészletet, meg ami értéket talál, és elszelel.

Persze az is elképzelhető volt, hogy ezeknek a pillantásoknak semmi közük sem volt ahhoz, hogy Orlais-ből származott – valójában nem is úgy festett, mint egy vérbeli orlesiai: sötét bőre és fekete haja miatt bárki rivaininek tartotta volna. A fekete bőrpáncélt, amit viselt, szinte teljesen beborították a hevederek és a csatok; a bőrlemezek befedték a karjait és a lábait is. Ilyen öltözéket leginkább a helybeliek viseltek. Ráadásként az övébe két tőrt tűzött, amelyeket nem is próbált elrejteni mások elől. Ezen részletek egyike sem utalt arra, hogy köztiszteletnek örvendő úriember – legalábbis nem a fereldeniek felfogása szerint.

Ha valaki alaposabban szemügyre veszi, bizonyára felfedezi szürke tunikáját, amelyet egy támadni készülő griffmadár szimbóluma díszített. Thedas bármely más nemzetének fiai felvont szemöldökkel, ideges pillantásokkal méregették volna ezt a jelet, Fereldenben azonban nem keltett feltűnést: itt nagyon kevesen ismerték fel a címert.

Duncan kedvtelenül felsóhajtott. Vajon mennyi ideig kell még várnia?

A terem végében lévő hatalmas ajtó végre kitárult; egy elf nő lépett be rajta. Rövid, barna haja volt, hatalmas, kifejező

tekintetű szeme, és olyan karcsú alakja, hogy még az övéi körében is különösen törékenynek számíthatott. Bosszúsnak tűnt – Duncan ezen egyáltalán nem lepődött meg. A varázslónő minden bizonnyal többek tekintetét vonzotta magára, pedig nem öltözködött úgy, ahogy a mágusok: nem terítette magára a hagyományos köpenyt, hanem finom szemekből álló páncélmellényt és hosszú, kék vászoninget viselt. Kezében azonban a varázslók legfontosabb eszközét tartotta. A bot fehér volt, a végén karmok tartottak egy ezüstös gömböt, amelyből folyamatosan áradt a mágikus energia.

Az elf végigsietett a csarnokon, és egyenesen Duncan felé tartott. Csizmája sarka hangosan, visszhangot keltve kopogott a kőpadlón. Amikor odaért a bőrpáncélos férfi elé, arcán a bosszúság jeleit felváltotta a csodálkozás.

– Látom, még mindig itt vagy – jegyezte meg vidáman.

– Geneviève levágná a lábam, ha bárhová elmennék.

– Ó, szegény, szegény Duncan!

– Hallgass, Fiona! – horkant fel a férfi, de hangjából hiányzott az indulat. Tisztában volt azzal, hogy az elf minden bizonnyal együttérez vele… legalábbis egy kicsit. Egy nagyon kicsit. Persze semmi olyat nem tehetett, amivel segíthetett volna rajta…

Duncan felsóhajtott, és felnézett a nőre.

– Találkoztál a parancsnokkal?

Fiona a háta mögött lévő ajtó irányába biccentett.

– Hála neked, még mindig a városi őrség kapitányával egyezkedik.

– Egyezkedik? Tényleg ezt teszi?

– Nos… a kapitány próbál egyezkedni. A parancsnok természetesen nem hajlandó változtatni az álláspontján. – Fiona felvont szemöldökkel nézett a férfira. – Mindent figyelembe véve szerencsésnek vallhatod magad.

– Igen… szerencsésnek – sóhajtotta Duncan, és megsemmisülten visszarogyott a padra.

Vártak néhány percet. A varázslónő Duncan mellett, fehér botjára támaszkodva állt. Végre közeledő hangok hallatszottak

az ajtón túlról. Kitárult a két vaskos ajtószárny, és két ember lépett be a terembe. Egyikük egy fehér hajú, harcos asszony volt, aki fehér köpenyt és egész testét befedő, rugalmasnak tűnő lemezpáncélt viselt. Pengeszerű arcáról lerítt, hogy hozzászokott a parancsoláshoz. Egy olyan ember erőt sugárzó magabiztosságával haladt, akinek ritkán mondanak ellent.

A másik egy fekete hajú férfi volt. Fénylő, sárga köntöse arra utalt, hogy ő a Mágusok Körének fővarázslója, a fereldeni varázstudók vezetője. Furcsának tűnt, hogy hegyes szakálla és viaszkolt bajusza messziről jelezte gazdája orlesiai származását. Duncan gyanította, az alacsony férfi úgy gondolta, sokkal jobban boldogul majd az életben, ha távol marad a Birodalomtól – még akkor is, ha ez azt jelentette, hogy csak egy olyan távoli országban szerezhet magának fontos posztot, amely még csupán tizenegy évvel korábban szabadította meg magát Orlais uralmától. A jelek szerint a mágus nem döntött rosszul, amikor új hazát választott magának.

A varázsló a harcos után sietett, megpróbált lépést tartani vele, a fehér hajú nő azonban ügyet sem vetett rá.

– Lady Geneviève… – A mágus idegesen tördelte a kezét. – Bizonyos vagy abban, hogy…

A harcos megtorpant, sarkon fordult és a varázslóra meresztette a szemét.

– Szólíts Geneviève-nek! – kiáltott fel. – Vagy parancsnoknak. Másképp ne!

– Bocsánatodat kérem, parancsnok! – hadarta a férfi. – Biztos vagy abban, hogy elengedhetetlenül szükséges volt a dolog? A parancsaiddal, gondolom, nem kívántál szembehelyezkedni Maric királlyal…

– Máris szembehelyezkedtünk Maric királlyal! – Geneviève megsemmisítő pillantást vetett Duncan felé.

Duncan összerezzent, és mindent elkövetett annak érdekében, hogy behúzódjon Fiona mögé.

– Ami pedig a parancsainkat illet… – folytatta Geneviève. – Semmiféle hatalom előtt nem fogunk meghajolni, különö-

sen nem egy olyan, ostoba őrkapitány előtt, aki azt képzeli, hogy sokkal nagyobb hatalma van, mint valójában!

A varázsló tiltakozni próbált, ám a parancsnok egyenesen odamasírozott a padon ülő Duncan elé, és ezzel nyilvánvalóvá tette, hogy nem vár válaszra.

Duncan kerülte a nő tekintetét.

– Remélem, most elégedett vagy – mondta a parancsnok.

– Talán… Ha sikerül megúsznom.

– Ne gyerekeskedj! – Geneviève éles mozdulattal jelzett Duncannek, hogy álljon fel. A férfi kelletlenül engedelmeskedett. – Mint te is tudod, nem kifejezetten azzal a szándékkal jöttünk Fereldenbe, hogy belekeveredjünk ebbe az ostobaságba. Már nem az a fiú vagy, akire Val Royeaux-ban találtam. Ezt ne felejtsd el. – Vaskesztyűs kezével megfogta Duncan állát, felemelte a férfi fejét, hogy a szemébe nézhessen.

Duncan látta, hogy a nő arcán a csalódottságát tükröző vonások alatt visszafojtott düh lappang. Szégyenében elvörösödött.

– Nem felejtem el – mondta halkan.

– Helyes. – A nő eleresztette Duncant, majd visszafordult a főmágushoz. – Feltételezem, a király kész fogadni minket. Így van? Ugye, nem kell visszajönnünk?

– Nem kell várakoznotok, fogad benneteket. Gyertek!

A varázsló végigvezette őket egy hosszú, sötét folyosón. Itt még hűvösebb volt, mint másutt, a fal repedésein keresztül besüvített a szél. Duncan itt-ott zúzmarafoltokat fedezett fel. A lélegzete fehér felhőcskévé változott a szája előtt. *Igazán pompás* – gondolta. – *Eljöttem ide, hogy halálra fagyjak!*

Egy tágas előcsarnokba jutottak, amelyben porlepte, kopott székek álltak. Duncan megállapította, hogy hajdan ezen a helyen várakoztak audienciára a nemesek. Ahogy beléptek, négy alak emelkedett fel ültéből: három férfi, és egy törpe nő. Valamennyien fekete köpenyt és ugyanolyan szürke tunikát viseltek, mint Duncan. A férfiak közül a két magasabbik olyan lemezpáncélt viselt, mint Geneviève, a harmadik férfi pedig egy bőrnadrágos íjász volt, aki a fejére húzott csuklyával

takarta el arca nagy részét. A törpe nő testét a hideg ellenére csak egy egyszerű tunika fedte, de látszott rajta, nem tartozik a mágusok közé.

Remille főmágus le sem lassított, elhaladt a négy várakozó között, és kitárta a trónterem hatalmas, kétszárnyú ajtaját. Geneviève utánasietett, és türelmetlenül intett két társának, hogy kövessék.

A trónterem még a palota többi részénél is csodálatosabb csarnok volt. Duncan álmélkodva nézett körül. A boltozatos mennyezet legalább harminc, talán negyven láb magasan emelkedett. A helyiségbe hajdanán több száz ember beférhetett. Jobbra és balra páholyok sorakoztak – annak idején ezekben vitázhattak az előkelőségek, miközben alattuk ott üvöltözött vagy éppen üdvrivalgott a tömeg. Vagy lehet, hogy Fereldenben nem ez volt a szokás? Lehet, hogy itt a gyűlések méltóságteljes csendben zajlottak le? Lehetséges volna, hogy a király udvartartása szerette a táncokat, az ünnepléseket, és Orlais-hez hasonlóan itt is a trónteremben rendezték a legcsodálatosabb bálokat?

Nem tűnt túl valószínűnek. A trónterem bámulatos ívű falai kopárak voltak, és az egész olyan üresnek látszott, hogy Duncan az első néhány pillanat múlva már kételkedett abban, hogy bármiféle összejövetelt vagy bált rendeztek volna ezen a helyen. A falakon fakó, élettelen színű szőnyegek függtek, melyeken valami rég elfeledett barbár király egyik csatájának jeleneteit örökítették meg. Az egyik falon egy hatalmas, fából készült, faragott domborművet helyeztek el; ez is egy harci jelenetet ábrázolt: félig meztelen harcosok farkasemberre hasonlító bestiákat mészároltak halomra. *Elég furcsa témaválasztás* – állapította meg Duncan magában.

A trónus a csarnok túlsó végében állt. Valójában nem volt egyéb, mint egy masszív, magas támlájú szék. A támlát egy kutyafejre emlékeztető faragás díszítette. Maga a trón valahogy aprónak tűnt a széles, néhány lépcsőfok magasságú dobogón, a fényesen világító fáklyák gyűrűjében.

Egy férfi üldögélt a trónon. *Ő lenne a király?* – tette fel magában a kérdést Duncan. Nem tudta eldönteni, azt viszont

megállapította, hogy ez az ember már régóta nem aludt: szőke haja kócos és zsíros, az öltözékét nem igazán lehet uralkodóinak nevezni, fehér inge gyűrött, lovaglócsizmáját vastagon fedi a por.

A trón mellett egy fekete hajú férfi állt. Szürke páncéljában sokkal királyibb volt a külseje, mint a trónon ülőé. A tekintete akár a sólyomé; feszülten, már-már dühösen figyelte a feléje közeledőket.

– Felség, örvendek, hogy ilyen kitűnő egészségi állapotban látlak – mondta a főmágus, amikor megérkezett a dobogóra vezető lépcsőkhöz. Amikor mélyen, alázatosan meghajolt, a háta mögött álló Geneviève féltérdre ereszkedett. A többiek gyorsan követték a példáját. Duncan kelletlenül térdelt le. Neki azt mondták, rendje tagjai egyetlen nemzetnek, egyetlen királynak sem tartoznak engedelmességgel. Gyanította, a tiszteletadás ilyen formájára csupán azért van szükség, hogy jó benyomást keltsenek az uralkodóban.

– Köszönöm, fővarázsló! – felelte a trónon ülő szőke férfi.

Tehát mégis ő a király – nyugtázta Duncan.

– Tehát ezek lennének a Szürke Vándorok, akiket véleményed szerint mindenképpen fogadnom kellett. – A király érdeklődve mérte végig a térdelőket.

– Ők azok, felség. Ha megengeded…

A király, intéssel jelezte beleegyezését. A varázsló a háta mögött térdelők felé fordult, és miközben olyan széles mozdulatot tett a kezével, mintha valami fölöttébb fontos dolgot szeretne bemutatni, így szólt:

– Ez itt Geneviève parancsnok, Orlais Szürkéinek vezetője. Ő beszélt nekem arról, hogy mire lenne szüksége a Rendnek, s ezt végighallgatván úgy gondoltam, az a leghelyesebb, ha színed elé járul.

A férfi ismét bólintott, majd amikor Geneviève felegyenesedett, kissé hátrébb húzódott. A nő fehér haja furcsán csillogott a fáklyák fényében.

Geneviève megigazította a mellvértjét, és komor arccal előrébb lépett.

– Bocsánatodat kérem késedelmes érkeztünkért, Maric király. Nem állt szándékunkban bosszúságot okozni neked.

A trón mellett álló szürke páncélos férfi ingerülten felhorkantott.

– Ti, Szürke Őrzők, komoly bajba kerültetek Fereldenben, igaz, mindez szándékaitok ellenére történt.

Geneviève arca meg se rezzent, Duncannak azonban feltűnt, hogy a háta mintha merevebbé változna. A nő büszke volt a Rend becsületére, és ha ezt sértve érezte, nagyon harapóssá tudott változni. A király barátja jobban tette volna, ha óvatosabban válogatja meg a szavait.

Úgy tűnt, a király kissé zavarba jött. A mellette álló ember felé emelte a kezét, és halkan, idegesen felnevetett.

– Ő itt Loghain teyrn, Gwaren ura. Nem tudom, hallottatok-e róla Orlais-ben…

Geneviève udvariasan biccentett.

– A Dane folyó hőse. Igen, hírből már ismerjük.

– Hallod ezt? – kérdezte a király évődve a barátjától. – A jelek szerint az egész Birodalomban ismernek. Örvendhetsz!

– Teljesen odavagyok a boldogságtól! – mondta Loghain szárazon.

– Ha a teyrn esetleg arra célzott, hogy rendünket két évszázaddal ezelőtt száműzték Fereldenből – kezdte Geneviève –, szolgálhatok némi magyarázattal.

Loghain a nő szemébe nézett.

– Igazán megtehetnéd.

Geneviève összeszorította a fogát; Duncan azt is észrevette, hogy a nyakán megfeszülnek az inak. Néhány másodperces kényelmetlen csend következett, amit csak a trónus mögött elhelyezett fáklyák pattogása tört meg.

A fővarázsló gyorsan a lovag és a parancsnok közé állt, és békítő hangon így szólt:

– Valószínűleg nem most kellene megbeszélnünk egy ilyen régi esetet… Vagy tévednék? Mindannak, amit a Szürke Őrzők vezetője annak idején tett, semmi köze sincs a jelenhez. – Könyörgő pillantást vetett Maric királyra.

A király bólintott, bár nem tűnt valami elégedettnek. Duncan hirtelen nem tudta eldönteni, hogy a teyrn dühkitörése vagy Geneviève válasza bosszantotta fel inkább.

– Ez így van – mormolta Maric.

– Jól van, akár egy olyan ügyet is megbeszélhetünk, aminek sokkal több köze van a jelenhez – morgott Loghain. – Miért várattatok minket ily hosszú ideig? Ha én tettem volna meg ilyen nagy utat azért, hogy Maric magánkihallgatáson fogadjon, kerülném, hogy magamra vonjam a haragját. Főként akkor, ha voltaképpen szívességet szeretnék kérni tőle. Vagy tévedek?

A király megvonta a vállát.

– Eddig még semmit sem kértek, Loghain.

– De fognak. Mi másért udvariaskodnának? Mi más lenne az oka ennek az alázatosságnak?

– Helyes meglátás.

Geneviève kínlódva próbálta megtalálni a megfelelő választ.

– Az enyéim egyike bűnt követett el a városodban, Maric király – jelentette ki végül. – Intézkednem kellett, mielőtt még elfajulnak a dolgok.

Duncan mozdulatlanná dermedt. *Na, most következik!* – gondolta.

Loghain arra készült, hogy valamilyen dühös megjegyzést tegyen, de a király megakadályozta ebben. Maric őszinte érdeklődéssel dőlt előre a trónusán.

– Bűnt? Miféle bűnt?

Geneviève mélyet sóhajtott. Megfordult, és intett Duncannek, hogy lépjen előrébb. Közben a tekintetével szinte fogva tartotta a férfit. *Lépj ki a sorból!* – parancsolta a szeme. – *Lépj ki, és hátralévő életed minden egyes pillanatát olyan rémálommá változtatom, hogy soha ne feledhesd, mit tettél!* Duncan idegesen nyelt egyet, és gyorsan előrehúzódott, odaállt Geneviève mellé.

– Ez a fiatalember Duncan – magyarázta a nő. – Néhány hónappal ezelőtt került be rendünk tagjai közé, addig Val Royeaux utcáin élt. Attól tartok, hogy a piactereteken

megkísérelt visszatérni régi mesterségéhez, és amikor a városőrök üldözőbe vették, egyikükkel összetűzésbe keveredett. Az érintett őr megsebesült, de életben maradt.

– Könnyen megölhettem volna – védekezett Duncan, de észrevéve Geneviève dühét, gyorsan és idegesen meghajolt a király előtt. – De nem tettem meg! Megtehettem volna, de nem tettem! Nem állt szándékomban, ööö… kegyelmes úr. Nagyuram…

– Felség! – javította ki Loghain.

– Az őreim időnként túlbuzgóak – jegyezte meg a király bágyadt hangon.

Eltartott néhány pillanatig, mire Duncan rájött, hogy a király hozzá, és nem Geneviève-hez intézte szavait.

– Loghainnek az a szándéka, hogy a délvidék legtörvénytisztelőbb, legbiztonságosabb városává változtassa Denerimet, de nekem az a véleményem, hogy törekvéseivel nem űzi el, csupán rejtőzködésre kényszeríti a bűnözőket.

– Nagy volt a csábítás, uram, hogy én is ezt tegyem – próbált tréfálni Duncan, de amikor meghallotta a furcsa csikorgást (Geneviève ökölbe szorította sodronykesztyűs kezét), gyorsan elhallgatott, és megpróbált ártatlan képet vágni.

– Ez az ember nagyon ügyes, Maric király – mondta Geneviève nyersen. – Úgy gondolom, az járt a fejében, hogy ha megszegi a viselkedésre vonatkozó szabályokat, felmentjük a szolgálat alól. Tévedett!

A király ezen meglepődött.

– Ezek szerint nem a kedvedre való, hogy a Szürke Őrzők közé tartozol? – kérdezte Duncantől.

Duncannek fogalma sem volt, erre mit kellene válaszolnia. Meglepte, hogy a király másodszor is közvetlenül őt szólította meg. Orlais-ben még a leghitványabb bárócska is hamarabb vállalta volna, hogy olajat önt a fejére és felgyújtja magát, mint hogy elismerje: észrevett egy parasztot. Éppen emiatt, a dölyfösségük miatt lehetett olyan könnyen kizsebelni őket. Lehet, hogy a király nem látja rajta, hogy bár a Szürke Őrzők közé tartozik, de mégis csak közember? Duncan gyanította,

hogy ez egyfajta megtiszteltetés, de abban már nem volt biztos, hogy jót jelent a számára a tény, hogy a király észrevette a jelenlétét, a puszta létezését.

Geneviève folyamatosan a királyon tartotta a szemét; az arca nem árulta el érzelmeit. Duncan egyik lábáról a másikra állt, és inkább hallgatott. A király érdeklődve méregette őt, és látszott rajta, választ vár a kérdésére. *Nem tudna végre mással foglalkozni?* – gondolta Duncan. – *Bármivel?* Végül Loghain teyrn törte meg a csendet: megköszörülte a torkát.

– Esetleg, Maric, rátérhetnénk arra, hogy miért vannak itt…

– Hacsak a király nem kívánja, hogy őrizetbe vegyék a fiút – mondta Geneviève. Komolya arccal tette meg az ajánlatát. – A te földeden vagyunk, a te törvényeidnek kell engedelmeskednünk. A Szürke Őrzők mindenben teljesítik az akaratodat.

Duncan úgy érezte, a torkába ugrik a szíve, de nem kellett félnie. A király egyetlen legyintéssel söpörte félre az ötletet és az ajánlatot.

– Nem hiszem, hogy erre szükség van. A Drakon erőd börtönei már így is éppen eléggé megteltek.

Loghain arcán látszott, hogy mondani akar valamit, de a nyelvébe harapott, és csendben maradt. Duncan hajlongva visszalépett a helyére, a többi Szürke Őrző közé. A homlokán verítékcseppek csillogtak.

Geneviève hálásan bólintott.

– Köszönöm, Maric király!

– Ez a dolog nem érdekel, az viszont annál inkább, hogy miért vagytok itt. Elmondanád, miért jöttetek?

A nő várt néhány pillanatot; elgondolkodva fűzte össze kezeit. Duncan már jól ismerte ezt a mozdulatot. *Azt próbálja eldönteni, hogy mennyit áruljon el a dologról a királynak…* Duncan azt is tudta, hogy Geneviève mit fog válaszolni. A Szürke Őrzőknek rengeteg titkuk volt, és soha sem mondtak többet annál, amennyit feltétlenül szükségesnek éreztek. Ennyit nagyon hamar megtanult a Rend tagjairól.

– A mélyszörnyek fogságba ejtették egyik társunkat – mondta Geneviève lassan. – Itt, Fereldenben. Az Alsó Utakon.

– És? – ráncolta a homlokát Loghain. – Ehhez nekünk mi közünk?

Geneviève-en látszott, nem szívesen folytatja.

– Ez a Szürke Őrző… ismeri az Öreg Istenek rejtekének a helyét!

A király és Loghain teyrn is döbbenten bámult a nőre. A levegő hirtelen sűrűvé vált a feszültségtől; senki sem merte megtörni a beálló csendet. Végül a fővarázsló lépett előre.

– Most látjátok, nagyuraim – mondta pöndörített bajszát húzogatva –, miért gondoltam úgy, hogy ezt az ügyet különleges figyelemmel kell kezelni. Ha ezek a mélyszörnyek megtudják, hol vannak az Öreg Istenek…

– Akkor ismét felüti fejét a Métely – fejezte be helyette Geneviève.

Maric király komoran bólintott, de Loghain dühösen megrázta a fejét.

– Nem hiszem! – mordult fel. – Évszázadok óta nem is halottunk a Romlásról! Alig néhányszor fordult elő, hogy a felszínen láttuk a mélyszörnyeket, invázióra pedig végképp nem utalt semmi. Megpróbáltak megrémiszteni minket, de semmi több. A Szürkék Rendje jócskán veszitett a jelentőségéből a legutóbbi Métely óta, és gyanítom, hogy bármit megtennének annak érdekében, hogy megmutassák: még mindig fontos tényezők a történelemben, még mindig szükség van rájuk.

– Igen, ebben egészen biztos lehetsz! – kiáltott fel Geneviève. Előrelépett, a trón elé állt, és fél térdre ereszkedett a király előtt. – A Szürke Őrzők között csupán néhányan ismerik a titkot, felség. Ha a mélyszörnyek valahogy rájönnek, hogy a fogoly e kevesek közé tartozik, ha valamilyen módon kiszedik belőle azt, amit tud, nyomban feljönnek a felszínre, és szabadjára engedik a Romlást. És mindezt itt, Fereldenben fogják megtenni.

– Biztos vagy ebben? – kérdezte a király suttogva.

Geneviève a szemébe nézett.

– Felséges úr, te is láttál már mélyszörnyet, a saját szemeddel. Így van? Te is tudod, hogy nem mesebeli lények. Ahogy mi sem vagyunk azok!

A szavai mintha megálltak volna a levegőben. Maric király észrevehetően elsápadt. Duncannek elég volt egyetlen pillantást vetnie a király elborzadt arcára, és azonnal tudta, hogy Geneviève megjegyzése a király elevenébe talált. Maric valóban látott már mélyszörnyeket. Ennyire csakis olyasvalakinek torzulhat el az arca, aki már találkozott velük.

A király elgondolkodva dörzsölgette az állát.

– Feltételezem, engedélyt szeretnétek kapni arra, hogy belépjetek Fereldenbe, és felkutassátok az eltűnt Szürke Őrzőt.

– Nem.

A király meglepett pillantást váltott Loghainnel.

– Ha nem erre, akkor mire van szükségetek? – kérdezte Loghain.

Geneviève felegyenesedett, és hátrébb lépett.

– Ha csak kutatnunk kellene, már Orzammarnél beléptünk volna az Alsó Utakra, és ti semmiről sem tudnátok. A birodalmad, Maric király, mint azt bizonyára jól tudod, csak a felszínen létezik, te csupán itt parancsolsz.

Loghain már nyitotta a száját, hogy ellentmondjon a nőnek, de Maric felemelte a kezét.

– Valóban így van – mondta kimért hangon.

– Van egy ötletünk, hol keressük eltűnt társunkat. Azt viszont nem tudjuk, hogyan juthatnánk el oda. Úgy véljük, hogy csupán két olyan élő ember létezik, aki választ adhat erre a kérdésre. Ti ketten.

– Most arra célzol, amire gondolok? – kérdezte Loghain hitetlenkedve.

– Tizennégy évvel ezelőtt mindketten jártatok az Alsó Utakon – magyarázta Geneviève. – Találkoztatok a Holtak Légiójával, amelyet a Kanarek Ház ura, Nalthur vezetett. A Légió segített titeket az Orlais elleni lázadásotokban. Tudjuk, hogy így történt, mert három évvel ezelőtt, amikor Orzammarban jártatok, ti magatok mondtátok el Endrin királynak. A történet aztán, a törpe krónikásnak köszönhetően bekerült az Emlékek közé.

– Minden igaz, amit mondtál – bólintott a király.

– Addig haladtatok az Alsó Utakon, míg Kelet-Ferelden alá értetek, egy olyan helyre, ahol már évszázadok óta egyetlen törpe sem járt, vagy ha mégis, hát nem maradt életben, hogy beszámoljon az útjáról. – Geneviève komor arccal felsóhajtott. – Rajtatok kívül nincs más élő ember, aki járt Ortan Thaigben. Merthogy éppen oda kell mennünk.

Néhány percig ismét csend borult a trónteremre. Duncan hallotta a háta mögött térdelő Szürke Őrzők neszezését. Fionára pillantott, de az elf mágus nem nézett vissza rá – a jelek szerint örült annak, hogy a háttérben maradhat. Duncan azt kívánta, bárcsak ő is ezt tehette volna.

A fővarázsló ökölbe szorította a kezét, majd kinyújtotta az ujjait. A hűvös levegő ellenére verítékezett a homloka. Geneviève türelmesen várta, hogy az emelvényen tartózkodó két férfi megeméssze szavai jelentését.

– A törpéknek minden bizonnyal vannak térképeik… – kezdte Maric király.

– Ez nem elegendő – Geneviève megrázta a fejét. – Az Alsó Utak megváltoztak, és nekünk Ortan Thaigon túlra kell mennünk. Szükségünk van vezetőre, olyasvalakire, aki már járt ott. – A nő Loghain teyrn felé fordult. – Abban reménykedünk, hogy tőled kapunk segítséget, nagyuram. Köztudomású, hogy kiváló harcos vagy, és nem…

– Kizárt – jelentette ki Loghain tömören.

– Talán nem érted, hogy létfontosságú ügyről van szó?

– Nagyon is értem, hogy ti létfontosságúnak tartjátok vagy hiszitek az ügyet. – Loghain nemet intett a kezével. – De vajon ki tudja, valójában miben töritek a fejeteket? Hát nem lenne csodálatos, ha a Dane folyó hősét hirtelen körbevennék az orlesiaiak, egy olyan helyen, ahol senki sem jár? Hát nem lenne csodálatos mást tenni felelőssé a haláláért?

– Ne légy ostoba! – Geneviève gyors léptekkel elindult Loghain irányába. Duncan feszültem figyelt; már azt leste, mikor ugranak elő rejtekükből a testőrök, hogy megfékezzék a teyrn felé tartó nőt, ám semmi ilyesmi nem történt. *Vajon hány uralkodó lenne hajlandó arra, hogy magánkihallgatáson*

fogadjon egy csapatnyi felfegyverzett Szürke Őrzőt? Valószínűleg nem túl sok… A király és Loghain nem ijedt meg Geneviève közeledte láttán, de mindketten bosszússá váltak.

– Ezekkel a dolgokkal kapcsolatban nem finomkodhatunk! Van fogalmatok arról, mit jelentene a Métely ennek a földnek, ha éppen itt kezdődne el?

Loghain nem mozdult; világoskék szemével hidegen nézett le a nőre.

– Ha akarjátok, útba igazítunk benneteket. Ahogy mi, ti is megtalálhatjátok Ortan Thaiget, ahol… ehhez kétség sem férhet… még mindig óriáspókok lakoznak. Javaslom, vigyetek magatokkal tüzet.

– Nekünk többre van szükségünk puszta útbaigazításnál! Cselekednünk kell, méghozzá gyorsan!

– Való igaz, hogy Maric és én jártunk ott. – Loghain hangja feszülten csengett. – De csak rövid ideig voltunk odalent, és már régen… Mit vársz tőlünk, balga asszony, mire kellene emlékeznünk?

– Valamire! – kiáltott fel Geneviève. – Bármire!

– Én velük tartok – jelentette ki a király halkan.

Beletelt néhány pillanatba, hogy a többiek felfogják, mit mondott. Loghain már éppen valami dühös választ akart adni az indulatos nőnek, de végül nem ejtette ki a szavakat. Lassan megfordult, és zavartan Maric királyra nézett.

– Mit mondtál?

– Azt, hogy én velük tartok. – Szemmel láthatóan a királynak is meglepetést okozott a kijelentés; úgy viselkedett, mintha akaratától függetlenül ejtette volna ki a szavakat. – Megteszem. Vezetem őket.

Még egy elejtett varrótű neszét is meg lehetett volna hallani a trónteremben. Duncan idegesen felköhögött, és a mellette térdelő Fionára lesett. Az elf nő éppen úgy megdöbbent, mint ő, de gyors vállrándítással felelt Duncan ki sem mondott kérdésére. Fiona sem tudta, a király miért mondott igent a kérésre. A helyzet valahogy furcsa volt és hátborzongató. A fővarázsló úgy állt a helyén, mintha gyökeret eresztett

volna a lába. Az arcát eltorzították az egymásnak ellentmondó érzések.

– Nem teheted meg! – Loghain visszanyerte lélekjelenlétét. Duncant az sem lepte volna meg, ha kivonja a kardját. *Ez képes fegyvert rántani a saját királyára!* Fereldenben sok minden másképp működött, mint másutt.

Geneviève döbbenten lépett előre.

– Nem tehetünk ki ilyen kockázatnak! Te Ferelden királya vagy, és ez a küldetés hihetetlenül veszélyes!

– Egyetértek! – mondta Loghain. – Egy ilyen ostoba terv miatt egyetlen életet sem szabad kockáztatni! Nem, ezt még csak tervnek sem lehet nevezni! Ez nem egyéb, mint halovány remény, aminek… mi is képezi az alapját? Miből gondoljátok, hogy ez a ti Szürke Őrzőtök még mindig életben van?

Geneviève összeszorította a fogát, és közben mereven a királyra nézett.

– Ebben *biztosak* vagyunk.

– Hogyan? Mi az, amit nem akarsz elmondani nekünk?

Maric király felállt a trónusáról, és csendre intette Loghaint meg a nőt.

– Megyek – jelentette ki határozottan. – Leviszem őket Ortan Thaighez. Azt hiszem, még emlékszem az útra.

Loghain teyrn vádló tekintettel nézett a királyra. Lerítt róla, ezer érvet fel tudna sorakoztatni a király döntésével szemben, de nem akart idegenek előtt hangot adni a rosszallásának. Abból, hogy Maric szinte bűnbánóan nézett Loghainre, Duncan arra következtetett, hogy kettejük között hamarosan vad vita fog kirobbanni. Megállapította, hogy Loghain nem egyszerű tanácsnok a király mellett, inkább fivérnek tűnt. Vagy lehet, hogy ő volt Maric Őrzője?

Geneviève elbizonytalanodva meghajolt, és elhátrált. Duncan megértette, miért van zavarban. Ő a maga részéről már azt is kétségbeesett próbálkozásnak találta, hogy a Dane folyó hősétől kérjenek segítséget, az azonban, ami történt, egyszerűen hihetetlen volt.

A király minden bizonnyal meg fogja gondolni magát, a Szürke Őrzők pedig magukra maradnak. Még az is előfordulhat, hogy ismét kirúgják őket Fereldenből. Duncan nem volt biztos benne, hogy ez olyan borzasztóan rossz lenne – határozottan volt valami vonzó abban az elképzelésben, hogy forduljanak vissza, ne menjenek le az Alsó Utakig, ne nézzenek szembe olyan lényekkel, mint a mélyszörnyek.

A fővarázsló a trónus mellé osont, és esedezve kinyújtotta a kezét.

– Felséges úr, biztos vagy benne, hogy bölcs ez a gondolat? Nem lenne jobb, ha esetleg csak a teyrn…

– Nem! – vágott közbe a király. – Döntöttem! – Hátradőlt a trónján. Egyre csak Geneviève-et nézte, még véletlenül sem pillantott Loghain felé. – Hamarosan kapcsolatba lépek veletek, parancsnok, és megtesszük a szükséges intézkedéseket. Addig viszont szeretném, ha magunkra hagynátok minket a teyrnnel.

A fővarázslón látszott, hogy szeretne mondani valamit, de Geneviève megrázta a fejét, ezért inkább hallgatott. A nő mélyen meghajolt a trón előtt, majd sarkon fordult és elindult kifelé. Duncan és a többiek követték. Az emelvényen tartózkodó két férfi szinte észre sem vette távozásukat.

* * *

Ahogy magukra maradtak, Maric hátradőlt a trónuson, és várta, hogy Loghain belekezdjen az elkerülhetetlen litániába. Loghain újabban állandóan abban a nehéz, szürke páncélban járt, amit a Dane folyó mellett vívott csatában a lovagok vezetőjétől zsákmányolt. A páncél hadi zsákmány volt; évekkel korábban ezt viselte a denerimi győzelmi felvonuláson. Az emberek szerették őt emiatt, és Maricnak is tetszett a dolog.

Az évek múltával ez az érzés semmit sem változott. Eleinte Loghain, Maric és Rowan fáradhatatlanul dolgozott azon, hogy a háborút követően újjáépítsék Fereldent. Rengeteg tennivalójuk akadt, nagyon sok dolgot kellett tisztázni, miután

az orlesiaiak kivonultak – sokszor úgy érezték, nem jut elegendő idő mindenre.

Fáradságos időszak volt, de lelkesítő is. Komoly döntéseket kellett meghozni, és Maric sosem riadt vissza ezektől. Mindegyik súlyos döntés kitépett egy kis darabkát a lelkéből, de ennek ellenére határozottan kormányozta országát. Ferelden ismét erős lett, pontosan olyanná vált, amilyennek látni szerették volna. Loghain hős volt, Rowan és Maric legendává vált. Amikor Rowan végül fiút ajándékozott neki, Maric úgy gondolta, végre elérkezett az a pillanat az életében, amikor már a boldogságra is gondolhat.

Azután Rowan meghalt, és minden megváltozott…

Loghain úgy meresztette rá a szemét, mintha fogalma sem lenne arról, hogy kicsoda, mintha nem is ismerné. Aztán hirtelen kivonta a kardját, és Maric mellkasához tartotta a penge hegyét.

– Tessék – mondta röviden.

– Köszönöm, van saját kardom.

– Nem azt akarom, hogy vedd el. Azért tartom ide, hogy dőlj bele. Ha már ennyire halni akarsz, akkor tedd meg most!

Maric két ujja közé fogta az orrát, és felsóhajtott. Úgy tudta, Loghain nem szereti a színpadiasságot, de a jelek szerint az évek során megkedvelte az ilyen hatásvadász jeleneteket.

– Mi lenne, ha inkább te dőlnél bele?

– Én nem akarom megölni magam! – Loghain arckifejezése sötét volt, már-már fájdalmas. – Így gyorsabb lenne. Így legalább lenne egy holttest, amit máglyára fektethetünk. Így nem kellene elmagyaráznom a fiadnak, az apja miért vállalkozott arra az eszelős küldetésre, amelyről nem tért vissza.

– A mélyszörnyek valódban léteznek, Loghain. Mi van akkor, ha a Szürke Őrzők az igazat mondják?

– És mi van akkor, ha nem? – Loghain a trónhoz lépett, a karfájára tette a kezét, és közel hajolt Maric arcához. – Még ha azt gondolod is, hogy csak próba–szerencse alapon jöttek ide Orlais-ből, tudnod kell: a Szürke Őrzőknek *mindig* megvannak a saját terveik. Ők nem állnak egy nemzet, egy

király szolgálatába. Azt teszik, amiről azt tartják, hogy a legjobb módszer a veszély megszüntetésére, és nem törődnek se veled, se Fereldennel, sem mással!

Igaza volt. Két évszázaddal korábban a Szürke Őrzők részt vettek az akkori fereldeni király trónfosztását célzó összeesküvésben. A próbálkozás nem járt sikerrel, és a Rendet száműzték, de néhányan tudták: Ferelden egész hadseregét be kellett vetni annak érdekében, hogy eltávolítsák az Őrzőket az országból. Több ezer ember harcolt néhány száz ellen, és csak kevésen múlott, hogy nem az Őrzők győztek. A Rend akkor is, azóta is komoly erőt képviselt, nem számított, hányan tartoznak hozzá.

– Nem csak erről van szó – mormolta Maric.

– Akkor miről? Azért csinálod, mert Rowan már nem él? – Loghain felegyenesedett, és fejcsóválva tett néhány lépést. – Amióta visszatértem, ilyen vagy. Alig találkozol a fiaddal, alig emeled fel a kezed, hogy uralkodj az országon, amit a romjaiból építettél fel. Eleinte úgy gondoltam, csak azért vagy ilyen, mert legyűrt a gyász, de két teljes éve semmi sem változott! Úgy viselkedsz, mintha meg akarnál halni. – Maricra nézett; a tekintetében annyi aggodalom tükröződött, hogy a király nem állta a pillantását. – Mondd, tényleg ezt akarod? Tényleg nem érdekel, hogy őrültségre vállalkozol?

Maric egymáshoz illesztette az ujjait, és elgondolkodott. Nem akarta elmondani Loghainnek, de úgy tűnt, nincs más választása.

– Emlékszel a boszorkányra, akivel a Korcari Vadonban találkoztunk? – kezdte. – Még a lázadás idején, amikor az orlesiaiak elől menekültünk?

Loghain meghökkent; a jelek szerint nem számított rá, hogy észérvekkel alátámasztott magyarázatot kap. Habozott, majd bólintott.

– Igen. Eszelős asszony volt, kis híján végzett velünk. Mi van vele?

– Mondott nekem valamit…

Loghain várakozva nézett Maricra.

– És? Sok ostobaságot mondott, egyfolytában locsogott.

– Azt mondta, hogy a Métely el fogja érni Fereldent.

Loghain lassan bólintott.

– Értem. És azt is elmondta, hogy mikor?

– Csak annyit közölt, hogy én már nem fogom látni.

Loghain a szemét forgatva távolabb lépett. Beletúrt fekete hajába. Maric jól ismerte a mozdulatot: barátjánál ez a kétségbeesés biztos jele volt.

– Ez olyan jövendölés, amit bárki elmondhatna. Semmi kétség, az a bolond nőszemély rád akart ijeszteni.

– Sikerült neki…

Loghain bosszúsan Maricra felé fordult.

– Ugye, azt is közölte veled, hogy nem bízhatsz meg bennem. Úgy gondolod, ebben is igazat mondott?

A teyrn feszülten nézett Maricra; a király pontosan tudta, miért ilyen a tekintete. A boszorkány Loghainről is mondott valamit: „Ha a közeledben marad, el fog árulni téged. Minden egyes alkalommal rosszabb lesz, mint előtte." Ez volt az egyetlen jóslata, amelyről Loghain tudomást szerzett, s a jelek szerint még mindig nem felejtette el. *Talán azt hiszi, ha hiszek az egyik jövendölésben, akkor hiszek a másikban is* – gondolta Maric. Loghain sosem árulta el őt, legalábbis nem szerzett tudomást ilyesmiről. Erről nem feledkezhetett meg.

– Úgy gondolod, véletlen egybeesésről van szó? – kérdezte Maric elbizonytalanodva.

– Úgy gondolom, hogy az a boszorkány a saját céljait próbálta megvalósítani, és hazudott, ha ez állt érdekében. A mágiában nem lehet megbízni, Maric. – Loghain lehunyta a szemét és felsóhajtott. Alig észrevehetően megrázta a fejét, úgy viselkedett, mintha valami eszelős megjegyzést akarna tenni, ám amikor felnézett, teljes bizonyossággal és józanul így szólt: – Ha valóban elhiszed, hogy adni lehet a boszorkány szavára, akkor engedd meg, hogy én induljak el az Alsó Utakon, és te maradj itt. Cailannak szüksége van az apjára.

– Cailannak az anyjára van szüksége. – Maric hangja olyan színtelen volt, hogy még neki is feltűnt. – És egy olyan apára

van szüksége, aki nem… Én nem leszek a javára, Loghain. Többé már senkinek sem vagyok a javára. Jobb lesz, ha elmegyek innen. Most ezzel segítek a királyságnak.

– Te nem vagy normális!

– Neked viszont maradnod kell – folytatta Maric, mintha nem is hallotta volna a közbevetést. – Vigyázz Cailanra. Ha történik velem valami, te leszel a régense, és te tartod egyben a királyságot.

Loghain csüggedten rázta a fejét.

– Ezt nem tudom megtenni. Még akkor se mennék bele, hogy az orlesiaiak kezére add maga, ha hinnék ebben az ostoba, rejtélyes jóslatban. Egyedül nem mehetsz, legfeljebb csak akkor, ha egy egész hadsereg vigyáz rád.

Maric sóhajtva visszaült a trónra. Ismerte ezt a hangot. Loghain, amikor biztos volt az igazában, sosem hagyta, hogy megingassák. Ebben az esetben még azt is megtette volna, hogy beparancsolja az őröket, és bezáratja a királyt a börtönbe – pusztán azért, hogy megakadályozza abban, amit meg akar tenni.

Loghain előtt a Szürke Őrzők orlesiaiak voltak. Remille főmágus is orlesiai volt, a kialakult helyzet pedig akár egy szövevényes csapda része is lehetett – nem először történt volna ilyesmi. Az évek során már több orgyilkost sikerült leleplezni, számtalan olyan kísérletet sikerült meghiúsítani, aminek célja a király trónfosztása volt. Loghain sosem tudta bebizonyítani, hogy a mesterkedések mögött a Birodalom áll, Maric ennek ellenére mindig elfogadta az elméleteit. *Még az is lehet, hogy most is igaza van…*

De mi van akkor, ha téved? Az a boszorkány őrült volt, ez szinte biztos, ennek ellenére Maric képtelen volt feledni a szavait. Az az asszony megmentette az életüket, kivezette őket a Korcari Vadonból, ahol máskülönben elpusztultak volna. Maric már majdnem elfelejtette a Métellyel kapcsolatos figyelmeztetést, de amikor a főmágus közölte vele, hogy az Őrzők kihallgatást kérnek tőle, azonnal eszébe jutott.

Fereldenben a Romlás puszta gondolata is elviselhetetlen volt. A régi mesék mélyszörnyek hatalmas seregeiről számoltak be,

amelyek kiözönlöttek a felszínre, elfeketítették az eget, és megfertőzték maguk körül a földet. A puszta jelenlétükkel kórságot terjesztettek, azok pedig, akikkel nem végeztek a betegségek, a gonosz seregek áldozatává váltak. Minden egyes Métely Thedas egészének megsemmisülésével fenyegetett – ezt a Szürke Őrzők mindenki másnál jobban tudták.

Természetesen, ha ilyen óriási veszély fenyeget, akkor bármit kockára kell tenni a megakadályozása érdekében. Loghain talán félre tudta söpörni a gondolatot, Maric azonban másképpen gondolkodott. *Mi van akkor, ha a boszorkány nem tévedett? Mi van akkor, ha a jóslatnak egyetlen célja volt: pontosan az, hogy esélyt kapjunk valóra válásának meggátolására?*

– Igazad van – mondta Maric sóhajtva. – Természetesen igazad van.

Loghain hátrébb húzódott, összefonta mellén a karjait, és kétkedve nézett Maricra.

– Ez most új…

Maric megvonta a vállát.

– Kétségbeesettek, és túl sokat kérnek. Adhatunk nekik tanácsokat, esetleg még egy térképet is készíthetünk, ezen minden részletet feltüntethetünk, amire emlékszünk. De hogy újra nekivágjunk az Alsó Utaknak? Nem, igazad van.

– Te lásd el őket tanácsokkal – mondta Loghain homlokráncolva. – Nekem mára már elegem van az orlesiaiakból. Főként abból a nyomorult kis Remille-ből, a főmágusból. Feltételezem, te is tisztában vagy azzal, hogy nem bízhatunk meg benne.

– Orlesiai, nem?

– De igen. Jól van, tréfálkozz csak, ha ezt akarod tenni! – Loghain megfordult, és elindult az emelvény mellett nyíló kis ajtó felé. – Majd elküldök valakit, hogy szóljon a Szürke Őrzőknek, jöjjenek vissza. De kérlek, ne szánj rájuk túl sok időt! Reggel nagyon sok tennivalónk lesz, Maric. Kirkwall nagykövete szeretné megtárgyalni a partvidéki kalózokkal kapcsolatos ügyet… Remélem, ha képes vagy foglalkozni az Őrzőkkel, akkor a valóban fontos, napi ügyeket is el tudod intézni.

– Úgy lesz – felelte Maric. A távozó Loghain után nézett, majd amikor egyedül maradt, hirtelen szétáradt benne a fáradtság. Valahogy üresnek érezte magát. Talán még egy kis szánalom is volt benne, ráadásul bűntudata támadt amiatt, hogy sajnálja azt az embert, aki oly sokat tett érte. Loghain már számtalanszor elmondta, azért maradt Denerimben, hogy segítsen az ügyek intézésében, az irányításban, de Maric nagyon jól tudta, mi a valódi oka, hogy nem tért vissza Gwarenbe, ahol fiatal feleség várt rá, egy gyönyörű asszony, akivel együtt kellett volna nevelnie csodálatos kislányukat.

Mindenki menekül valami elől…

* * *

A Szürke Őrzők és a főmágus bizonytalanul tért vissza a csarnokba. Ahogy körbenéztek, látszott rajtuk, zavarja őket a tény, hogy Loghain ezúttal nincs jelen. Maric legalább tíz évvel idősebbnek látszott, mint korábban; olyan görnyedten gubbasztott a trónusán, hogy úgy tűnt, képtelen lenne bárkit, bárhová elvezetni.

Geneviève előrelépett – ahogy ott állt, meg lehetett volna mintázni róla az érett és tapasztalt, de végtelenül magabiztos harcos szobrát. Maricnak, ahogy ránézett, az jutott eszébe, hogy talán ilyen lenne Rowan, ha megéri ezt a kort. Persze Rowan sosem lett volna képes arra, hogy ilyen merev és rideg, ennyire közömbös maradjon; ő csupaszív nő volt, mindig törődött az országával, és amikor alkalma nyílt rá, mindig kifejezte a fiúk iránti szeretetét. Rowan szeretett királynő lenni, szeretett anya lenni – ezeket a szerepköröket sokkal jobban kedvelte, mint a harcosét.

Maric, ahogy tűnődve a fehér hajú Őrzőre nézett, megállapította, hogy nem is Rowanre, inkább Longhainre hasonlít.

– Meggondoltad magad, Maric király? – kérdezte Geneviève olyan hangon, mintha úgy gondolná, csakis ez lehet az egyetlen magyarázata, hogy visszahívták őket.

– Nem – felelt Maric zord mosollyal, de a szigorú tekintetű nőn látszott, nem fogadja el a választ. – Ha sikerül úgy intézni, hogy senki sem szerez tudomást a dologról, ha titokban tudjuk tartani, akkor veletek megyek. Loghain itt marad. Vagy esetleg meggondoltátok magatokat?

Geneviève habozás nélkül megrázta a fejét.

– Nem. Gyorsan kell cselekednünk, és biztosra veszem, semmi olyasmit nem mondhatok, amivel világosabbá tehetem előtted, milyen nagy kockázatot vállalsz.

– Jól van. – Maric felállt, és elindult a nő felé. Geneviève-en látszott, hogy kényelmetlenül érzi magát. – Nos, akkor kezdjük azzal, hogy mostantól mellőzöd a „király" megszólítást. Elhiheted, nekem is éppúgy elegem van belőle, mint neked.

– Ahogy kívánod… Maric. – A nő halványan elmosolyodott, és udvariasan meghajtotta a fejét.

Talán mégse hasonlít annyira Loghainre, mint gondoltam – futott át Maric agyán.

– Kérlek – folytatta Geneviève –, engedd meg, hogy az egyik emberemet melléd rendeljem. Vigyázni fog rád, ügyel a biztonságodra, és gondoskodik rólad.

– Ha feltétlenül szükségesnek tartod, legyen így.

Geneviève a fiatalemberre nézett, akit korábban már bemutatott a királynak, aki elkövette azt a bizonyos bűncselekményt. A férfi bőre sötétebb volt, mint a társaié. *Lehet, hogy rivaini vérből származik?*

A fiatalember elhúzta a száját, és kelletlenül lépett előrébb, de Geneviève figyelmeztető pillantására összekapta magát. Amikor a parancsnok mellé ért, úgy sóhajtott fel, mintha valamilyen óriási, teljesíthetetlen feladatot bíztak volna rá.

Ez aztán nem színlel – gondolta Maric. – *Bárhol is találtak rá a Szürke Őrzők, azon a helyen hozzászokott, hogy minden gondolatát, minden érzését kifejezésre juttassa.* Maric a királyi udvarban töltött hosszú évek után üdítőnek találta, hogy éppen ilyen kísérőt kap.

– Duncan, a te feladatod lesz gondoskodni a király szükségleteiről – mondta Geneviève ellentmondást nem tűrő hangon.

– Úgy érted, nekem kell ürítenem az ágytálát, és nekem kell elkészítenem az ételét?

– Ha ezt kívánja tőled, ezt kell tenned. – Geneviève elégedetten mosolygott az elkedvetlenedő fiatalemberre. – Tekintsd úgy, hogy ez a büntetésed. Ha nem bizonyulsz hasznosnak a király szolgálatában, még mindig dönthet úgy, hogy börtönbe hajít, miután visszatértünk.

Duncan kétségbeesetten nézett Maricra; tekintete könyörgő volt, mintha ezt gondolta volna: „Kérlek, ne kívánd, hogy én tisztogassam az éjjeliedényedet!" Maric kis híján felnevetett, de sikerült megőriznie komolyságát. Egyébként nem értette, hogy a fiú mitől retteg – az Alsó Utakon nincs túl sok éjjeliedény. *Nem üdülni megyünk…*

– Engedd meg, hogy bemutassam a többieket – folytatta Geneviève. – Ez itt Kell, a hadnagyom. Különleges képességgel rendelkezik: kiválóan érzékeli a mélyszörnyek jelenlétét. Az Alsó Utakon ő lesz a nyomkeresőnk.

Az előrelépő csuklyás férfi szeme hihetetlenül világos volt; Maric még nem látott ehhez a szempárhoz hasonlót. Az arca komor volt, mozgása elárulta, pontosan tudja, mit és miért tesz. Bőrruhája és a hátára vetett hosszúíj láttán Maric megállapította, hogy amolyan vadászféle lehet.

Kell udvariasan meghajtotta a fejét, de nem szólalt meg.

– Ez itt Utha. Ő a Néma Nővérek közül került hozzánk. Nem tud beszélni veled, de a legtöbben megértjük a jelzéseit.

Ezúttal a törpe asszony lépett ki a sorból. Egyszerű, barna ruhát viselt, erre húzta fel a Szürke Őrzők jellegzetes tunikáját. Rézszínű haját hosszú, büszke copfba fonta, ami majdnem a háta közepéig leért. Maric nem látott nála fegyvert.

Maricnak eszébe jutott, valahol azt hallotta, hogy a Néma Nővérek a puszta kezükkel harcolnak. *Vajon tényleg így van?* Utha alacsony volt ugyan, de elég izmosnak és erősnek látszott ahhoz, hogy Maricnak – fegyverek ide, fegyverek oda – ne legyen kedve összeakaszkodni vele.

– Ez a két úriember Julien és Nicolas. Ők már majdnem olyan régen a Rendünk tagjai, mint én magam.

Két magas férfi lépett előre. Mindketten ugyanolyan vértet viseltek, mint Geneviève. Mindkettejüknek vastag, az orlesiai divat szerint nyírt bajusza volt, de hasonlóságuk ezzel véget is ért. Julien egészen rövidre nyíratta sötétbarna haját, dús bajszához rövid szakáll tartozott. Visszafogottan, kimérten viselkedett, de a tekintete kifejező volt. Kurta biccentéssel üdvözölte Maricot. Társa, Nicolas haja szőke volt, és majdnem a válláig ért. Ő nem viselt említésre méltó szakállt. Szívélyesen megragadta Maric kezét, lelkesen megrázta, és közben jókedvűen vigyorgott.

Julien egy pallost szíjazott a hátára, ami majdnem akkora volt, mint ő maga. Nicolas fémtövises buzogányt akasztott az övére, a hátára erősített, hatalmas pajzsot egy griff-szimbólum díszítette. Mindketten az olyan harcosok csendes magabiztosságával mozogtak, akik már számtalanszor használták fegyverüket.

– Ez pedig itt Fiona, akit alig több mint egy éve a monsimmardi Máguskör tagjai közül választottunk be magunk közé.

Az elf nő láncinget és kék szoknyát viselt, kezében egy fehér botot tartott. Ha nincs nála a jellegzetes bot, Maric nem is vette volna észre rajta, hogy a mágiatudók közé tartozik. Azon mágusok, akikkel találkozott, inkább Remille főmágushoz hasonlítottak: férfiak voltak, és nagyjából azonos külsővel rendelkeztek. Fiona elf volt, nő, és ráadásul csinos is – Maric annak ellenére szépnek találta, hogy a nő meglehetősen hűvös pillantásokat vetett rá alig észrevehető, vékony szemöldöke alól.

Váratlanul megjelent Remille főmágus. A jelek szerint zavarban volt: miközben néhányszor meghajolt Maric előtt, idegesen markolászta sárga köpenyét.

– Bocsánatodat kérem, felség, de elérkezett az idő. A lehető leghamarabb el kell indulnunk a Kinloch erődbe.

Geneviève bólintott.

– A Kör felajánlotta, hogy mielőtt elindulunk az Alsó Utakon, mágikus segítséget kapunk. Nagyon kevés időnk van, ezért úgy gondolom, ez most hasznos lehet.

– Miért van kevés időnk? – kérdezte Maric.

– Még sosem hallottunk olyan esetről, hogy a mélyszörnyek életben hagyták a karmaik közé került Szürke Őrzőket. – A nő elgondolkodott, tekintete egy pillanatra a távolba révedt, de hirtelen megrázta magát, és elindult a terem végében lévő ajtó felé. Maric követte, a többiek sorba Rendeződve mentek utána. – Az a tény, hogy a fogságba esett Őrző még életben van, már önmagában figyelemre méltó, és arra utal, hogy valami szokatlan dolog történik. Utol kell érnünk a foglyot, mielőtt leveszik az Alsó Utak mélyére, mielőtt széles körben ismertté válik a tudás, amit kicsikarnak belőle.

– És ha ez mégis megtörténik? Akkor mi lesz?

– Akkor mindenkit meg kell ölnünk, aki tudomást szerzett a titkokról – mondta Geneviève zordan. Maric érezte, a nő komolyan gondolja a szavait, de meglehetősen furcsának találta, hogy egy ilyen kis csapat bármiféle veszélyt jelenthet a mélyszörnyekre. Persze még ez is elképzelhető volt, hiszen a Szürke Őrzők a legjobbak legjobbjait választották be maguk közé. Annak ellenére, hogy már évszázadok óta nem tört elő a föld alól a Métely, az Őrzőkkel kapcsolatos legendák tovább éltek. Az emberek nagyra tartották a Szürkéket, a róluk szóló történetek Fereldenen kívül minden nép előtt ismertek voltak.

Persze ez a tény bizonyos körökben feszültséget eredményezett. Voltak olyan országok, ahol úgy tartották, a Szürke Őrzők rendje már idejétmúlt szervezet, semmi szükség sincs rá. Ezeken a helyeken csak ímmel-ámmal adták meg a hagyomány szerinti tiszteletet az Őrzőknek, sőt, voltak olyan városok is, ahol nyíltan megvetették a Szürkéket. A Rendnek az utóbbi időben már alig maradt néhány tagja, de abban senki sem kételkedett, hogy ez a maréknyi harcos bámulatos képességekkel rendelkezik.

– Lenne egy kérdésem – mondta Maric.

– Ha tudok, válaszolok rá.

– Egészen pontosan kit keresünk?

Geneviève megtorpant az ajtó előtt, és Maric felé fordult. Látszott rajta a tétovaság – valószínűleg azon tanakodott, mit

és mennyit árulhat el a férfinak. Maric arra gondolt, ha már vállalta, hogy elmegy az Őrzőkkel Thedas legveszélyesebb részére, a Szürkék talán megbíznak benne annyira, hogy felfedik előtte néhány titkukat. Biztosra vette, hogy Loghainnek legalább egy valamiben igaza volt: abban, hogy a Rendnek megvannak a saját tervei.

– A neve Bregan – mondta Geneviève kurtán. – A fivérem.